

עיתות בגבעות

ד אלפים הרבים שנהרו מבתיהם לכיכר בניבתיים, כדי להשתיק את כהנא, אינם קהל רגיל של הפגנות. לרבים מהם היתה זאת ההפגנה הראשונה בחייהם. כאיז חוק המונע

הסתה (ראה מיסגרת) ובעוד ה' מישרה מספקת הגנה מלאה ל' מחררה-השינאה, לא נותר להם אלא להחריש אותו בקריאותיו. הם נענו לקריאתו של ראשהעיריה, יצחק ירון

קריאות-המחאה. זעקת ההמונים, שנמשכה שעותיים ללא הפסק, בתוספת שריקת המשרוקיות, הצוצרות, רעשנים וגם שופר אחד. החרישו את דברי כהנא.

"נאצי! נאצי!" שעה וחצי לפני התחלת ההפגנה של כהנא, כבר עמדו המוני מפגיני-הנגד על מישרתם והשמיעו את

משרוקית לכל מפגין חברי תנועות-הנוער הצטיי בשאונם את דיברי כהנא. הצעיר במרכז סותם את אוזניו ושורק.

להשתיק אותו ולמונע את שמיעת דבריו. הסיסמות: "כהנא, בן-זונה, הסתלק מהמדינה!", "לא, לא, לא ניתן, לכהנא לדבר!" המפגינים הניפו שלטים נגד הגיוענות.

הרבה שכנגד יותר מ-10 אלפים מפגינים, תושבי גבעתיים וחברי תנועות-הנוער, המתונו לכהנא כדי

חופש-הדיבור לכהנא?

רק"ה היא אנטי-ציונית ודוגלת במישטר קומר ניסטי, אגודת-ישראל היא אנטי-ציונית ודוגלת ב-מדינת ההלכה", המתקדמת דוגלת בהידברות בין ישראל ואש"ף. אף אחת מן הדיעות האלה אינה מסכנת כיום את קיום המישטר הדמוקרטי בישראל.

לא כן רשימתו של כהנא, המהווה - לפי כל הסימנים - איום ישיר ומוחשי על המישטר הדמוקרטי, ובטוח היותר רחוק - גם על עצם קיום המדינה.

פאניקה באולם. בכל דמוקרטיה יש הגבלה על חופש-הדיבור. המיקרה הקלאסי: אסור לאדם לקום באולם-תיאטרון מלא באנשים ולצעוק: אש! אש! מפני שקריאה כזו תגרום לפאניקה ולאובדן-חיים.

ההטפה לרצח-עם, לגירוש המוני, לשינאה נגד עניית-לאומית ולאלימות אינה עיסוק לגיטימי במישטר הדמוקרטי. שום דמוקרטיה אינה צריכה לסבול את חופש-הביטוי של גוף אשר מטרתו המוצהרת היא לבטל את הדמוקרטיה.

אין אדם בישראל המפקק בכך שעל הרמב"ם ליקה הגרמנית היה בשעתו לאסור את חופש-הביטוי של אדולף היטלר, שקרא לגירוש היהודים ולהריגתם. היהודים מאשימים את הגרמנים בכך של לא סתמו את פיו של היטלר, כשעוד ניתן היה לעשות זאת.

אולם הדבר חייב להיעשות באמצעות חוק מפורש, הקובע אמות-מידה ברורות. חסרונו של חוק זה הוא שהוציא השבוע לרחוב אלפי אזרחים, כדי למנוע פיסית בעד כהנא מלהפיץ את הדעל הקסלני שלו.

זהו התהליך מסוכן, המוצדק רק במיקרה קיצוני של פיקוח-נפש. מול הסכנה הנוראה של כהנא והכהניזם, ומול החידלון המחפיר של ממשלת-פרס-שמיר, הצדקה זו אכן קיימת.

שעוריה נוראה ריחפה על כל אירועי השבוע: ישראל היא המדינה היחידה בעולם התרבותי שאין בה חוק האוסר הסתה גזענית.

בישראל, האוהבת להגדיר את עצמה כ-מדינת קורבנות הנאצים, מותר לכל אדם (יהודי) לעמוד בקרן-רחוב ולהטיף לגירוש המוני של אזרחים, להפלייתם ואף להריגתם, על פי אמות-מידה של גזע, דת, לאום או עדה.

בכנסת התקבל לאחרונה חוק שנועד, כביכול, למנוע בעד מאיר כהנא מלהתייצב בבחירות ה' באות. אולם למעשה היתה זאת הסוואה בלבד. המטרה האמיתית של החוק היא למנוע את הופעתן בבחירות של רשימות ערביות או יהודיות-ערביות. ואילו החוק לאיסור ההסתה הגיוענית לא התקבל כלל. הליכוד לא רצה בו, למערך זה לא היה איכפת. שנה אחרי קום ממשלת-האחדות" לא התקבל חוק זה.

מה עם חופש-הדיבור? רק משום-כך התערר ררה השבוע שאלה שהסריתה רבים: האם מותר למנוע בעד מאיר כהנא לשאת את דבריו במומביל? השאלה אינה פשוטה. הדמוקרטיה מבוססת על חופש-הדיבור, והו עיקר עיקריה. חופש-הדיבור אינו חל רק על דיעות פופולאריות (שאינן זקוקות לכך ממילא), אלא דווקא על דיעות בלתי-מפור לאריות, ואף מאוסות ומתועבות. מכאן אימרתו המפורסמת של וולטיר: איני מסכים אף למילה אחת שאתה אומר, אך אני מוכן ליהרג על זכותך לומר אותה".

לפי כלל זה, מגיע חופש-הדיבור גם לכהנא. אם ישלל ממנו, היכן הגבול? מי ימנע את התהליך, שישלול מחר את חופש-הדיבור ממיפלגות אחרות הנמצאות מחוץ לקונסנוס, כגון המיפלגה הקומוניסטית, הרשימה המתקדמת או אגודת-ישראל? למעשה, קיים הבדל עצום בין שלוש אלה ובין כהנא. השלוש דוגלות בדיעות שאינן אהודות -

תנועה מיזרחית צעירים וקשישים קיבלו את כהנא בתנו" מאחורי הצעיר המניף את ידו בתנועה מיזרחית, מניף מפגין אחר את סמל צלב-הקס הנאצי.